

Marin Mihai

Salutare, DDV3,

Ultima sâmbătă din luna mărtisorului ne-a oferit bucuria de a fi împreună, într-o frumoasă zi de primăvară autentică.

După ce ne-a testat rezistența, făcând ca mercurul termometrelor să danseze între minus și plus, astăzi, la ora întâlnirii, ne răsfăță cu o temperatură ideală pentru plimbare și, da, pentru că destinația noastră este un fel de plajă, soarele a gonit de pe cer și cel mai încăpățânat norișor.

Iată-ne, deci, la ora întâlnirii pe faleză inferioară a Dunării, așteptând nerăbdători îmbarcarea.

Viorel, gazda și ghidul nostru de astăzi, trece galant cu vederea faptul că suntem mai mulți decât am anunțat și hotărăște profesionist să rezolve problema cu două traversări, pentru a nu fi nici un refuzat. Mulțumim, Viorel, și astăzi, pe lângă respectul nostru, te-ai mai pricopsit și cu 32 de buni!

Ajungem, deci, pe insula pe care am văzut-o născându-se sub ochii noștri. În plimbările noastre pe faleză, o observăm și comentăm: ba timidele smocuri de iarbă, ce se ițeau în mijlocul Dunării, ba mlădițele tinere ale sălciilor în devenire care țineau piept apelor dezlănțuite ale marelui fluviu. Și iată, acum, suntem aici.

Primul grup dispare aproape instantaneu, după debarcare, bucurându-se de spectacolul oferit de insula virgină.

Așteptând al doilea grup, intru în vorbă cu insula și o întreb, dacă știe ceva despre „mătușa” ei, care prin 1960 exista undeva mai aproape de malul drept, în coasta Cocuței. Mirată, îmi răspunde că ea credea că este unica insulă din vecinătatea imediată a Galaților. Îi explic că așa este, dar, ca un paradox, a mai fost o „unica”, ce ne-a legănat adolescența, atunci, în secolul trecut (mamă, cum sună asta!), care a găzduit întâlniri de taină între frumoșii adolescenți nebuni ai acelor vremuri. Căde pe gânduri și o las așa, pentru că a venit barca cu al doilea grup.

Grupurile se unesc în capătul din amonte al insulei, pentru poza de grup, apoi ne împrăștiem pe insula, acum mândră de interesul nostru. Descoperim frumusețea pământului, călcat de noi pentru prima dată. Observ că, chiar și atunci când mergem în șir indian, fiecare încearcă să evite urmele celor din față, pentru a simți beția pământului atins prima dată de talpa sa.

Acesta a fost momentul culminant al zilei. A urmat apoi un „taifas”, cum inspirat a denumit cineva reuniunea în sala și minunata terasă a cochetului restaurant Riviera 80, în care s-au confruntat proaspetele impresii trăite pe insulă cu un storcean înfrățit cu pește prăjit și stropit generos cu un minunat vin alb, „îmbătător”...

Și iarăși ajungem la Viorel, care, grijuliu cu bunicii lui, supraveghează debarcarea de pe pontonul-restaurant, pe malul drept al Dunării, pentru temerarii care au ales să mai facă câțiva pași, întorcându-se la Galați cu bacul. Grupul rămas se întoarce cu șalupa, la pontonul care îi lansase în expediție acum șase ore.

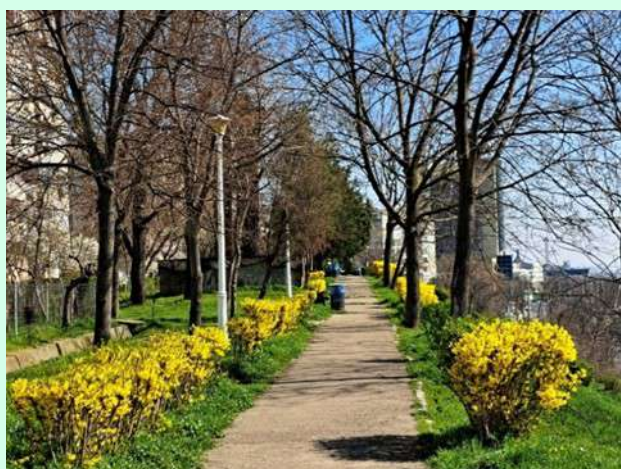

Mulțumiri, Viorel, mulțumiri tuturor celor care, sub sigla GIV BOATS, au fost gazdele noastre astăzi, făcând 32 de bunici fericiți!

P.S. Fotografiile au fost făcute de: Tossy, Mioara, Gaby, Coca, Daniela... așa se întâmplă când lipsește Radu...

Insula de pe Dunăre, din fața Galațiului

Gabriela Neguțu

Faleza superioară, cu tufe de forsythia și corcoduși înfloriți

Privită de pe Faleza superioară a Dunării, pe care primăvara a împodobit-o cu dungile galbene ale gardului viu de forsythia și cu globurile albe ale corcodușilor înfloriți, insula arată ca un submarin uriaș, plutind în liniște cu motorul oprit, cu puntea superioară rotunjită ieșită la suprafața apei și camuflată sub o pătură de vegetație.

Insula seamănă cu un submarin uriaș, camuflat sub o pătură de vegetație

Era pe la mijlocul lunii martie când am pășit pe cel mai nou pământ, apărut pe fluviu din anul 2018. Astăzi, lungimea ei depășește doi kilometri, iar lățimea trece de 100 de metri.

Ne-a adus aici barca cu motor a firmei GIV-Boats, care a înaintat, urcând pe insulă cât de mult a putut, ca să coborâm în siguranță pe litoralul mâlos-nisipos.

Țărnuț este ridicat cu câteva palme deasupra nivelului apei, umed și golaș în apropierea malului, acolo unde îl spală mici valuri produse de ambarcațiunile care circulă înspre amonte sau aval.

De jur împrejurul insulei este o bandă de vegetație formată de sălcii crescute haotic, lată de 4-5 metri, lăsând centrul aproape pleșuv, doar ici și colo câte un copac răzleț. Terenul din centrul insulei este lutos și arid, o întindere crăpată de uscăciune în forme rectangulare, printre care există și multe porțiuni umede, pe unde pășești cu grijă să nu te afunzi în noroi.

Centrul insulei are un aspect arid, doar ici și colo câte un copac răzleț

De pe latura sudică a insulei, peste valurile poleite de soare și încrețite în mici vălurele de briza care adie permanent deasupra fluviului, se văd Portul mineralier și fosta plajă Cocuța, încadrată de liniile șirurilor de plop plantati pentru prevenirea eroziunii, stabilizarea solului și nu în ultimul rând pentru frumusețea siluetei lor. În porțiunile în care plopii au fost tăiați, se vede digul de pe malul tulcean, construit pe la sfârșitul anilor 1980.

De pe latura sudică a insulei se vede fosta plajă Cocuța și Portul mineralier

Când privești spre pâlcurile de sălcii care s-au înmulțit spontan pe insulă și au crescut într-o învălmășeală de boschete formate din nuiile verticale - cu grosimi de la câțiva cm până la firicele foarte subțiri -, observi că în partea de jos, pe aproape jumătate de metru de la bază, tufele au culori maro-întunecat și seamănă cu niște bețe ude, pe când partea superioară este luminoasă, colorată în verde proaspăt. Acolo s-au format muguri care s-au umflat și sunt gata să se deschidă.

Capătul vestic al insulei este nisipos, dar sălcii le merge bine și au înverzit

La capătul dinspre vest, acolo unde se adaugă permanent aluviunile cărate de apa Siretului, pășești pe cel mai fin nisip auriu în care sclipesc grăunțe sidefate de scoici sfărâmate. Suprafața nisipului se întinde netedă, așa cum a nivelat-o vântul, cu excepția urmelor labelor unui pescăruș, întipărite pe când se plimba pe aici. Terenul are aspectul unui deșert și chiar s-au format mici dune. În acest capăt se adună câțiva barcașii să se însorească și să-și împărtășească noutățile sau poveștile pescărești, cu privirile spre Faleza Galațiului, cu malul înalt și împodobit de frumoasele clădiri ale blocurilor de locuințe ce se înșiră de o parte și de alta a Bisericii „Sfinții Gherman și Casian”, mărginite spre vest de Turnul Tv și, în est, de silueta înaltă a Hotelului Vega.

Imaginea Galațiului văzută de pe insulă

Plimbarea, prin aerul curat cu miros de Dunăre, îți face foame, așa că abia așteptăm să ne imbarcăm pe șalupă și să ajungem pe Riviera 80, restaurantul plutitor ancorat pe malul opus, aproape de mila 80 a Dunării, unde ne așteaptă peștele prăjit cu mămăligă și mujdei. Marele premiu l-a primit storceanul, o supă ușor acrișoară și catifelată, din diverse specii de sturion: morun, nisetru, păstrugă sau cegă. Nu ne-am priceput noi ce pești au fost fierți acolo, dar gustul a fost excelent.

Privind de pe terasa restaurantului către capătul din aval al insulei, în prelungirea ei am văzut plutind pe apă, unul lângă altul, un șir de pescăruși legănați de unduirile apei. Asta ne-a amintit de imaginea din 2020, când insula abia se forma pe locul din mijlocul Dunării, și pescărușii se vedeau ca niște boabe de mărgelă albe, înșirați unul după altul, pe suprafața valurilor albastre.

Geamandură și șirag mărgelat de pescăruși pe insula care abia se forma, în anul 2021

Detaliu cu insula în anul 2021

La plecarea de pe Riviera 80, unii au optat pentru întoarcerea cu barca cu motor a patronului GIV Boats, alții au coborât pe pasarela de curând construită, ce traversează apa - care e liniștită în apropierea malului și are o culoare galben-verzuie, oglindind copacii apropiați -, și au luat-o pe dig spre debarcaderul din satul I.C. Brătianu, ca să adauge aventurii și traversarea cu bacul peste Dunărea scânteietoare în lumina după-amiezii.

22 martie 2025

Note de călătorie

Aventura Tapas

Prof. univ. dr. ing. Anca Ioana Nicolau

O vizită recentă în sudul Spaniei mi-a reamintit plăcerea de a experimenta consumul de gustări denumite *tapas*, care sunt create pentru a fi savurate împreună cu băuturi alcoolice, favorite fiind vinurile regionale, berile locale sau vermulul.

Pornind de la faptul că, în trecut, felii de pâine goală sau însoțite de brânză, șuncă sau salam erau folosite drept protecție contra muștelor a paharelor cu vin sau bere, denumirea de *tapas* (capace, în limba spaniolă) s-a început pentru acest tip de gustări.

De-a lungul timpului, gustările au evoluat și au ajuns să fie extrem de diverse, încât ele pot reprezenta o surpriză chiar pentru localnici, care au inventat chiar un verb care să semnifice mer-sul din bar în bar pentru mâncatul lor: *tapear*. Astfel, veți auzi mai des „Vamos tapear!” decât

„Vamos de tapas!”, pentru simplul fapt că e mai plăcut să experimentezi atmosfera mai multor localuri decât a unuia singur.

Granada, orașul Alhambrei, este locul ideal pentru a experimenta *tapas* deoarece ele sunt oferite gratuit la fiecare pahar de băutură alcoolică comandată, ceea ce e unic în Spania. Zonele faimoase pentru a le savura sunt Calle Navas, Plaza Nueva, Realejo și străduțele din jurul Catedralei, dar *tapas* gustoase se pot consuma în orice parte a orașului, îndepărtarea de centru putând aduce porții mai mari de *tapas* și prețuri mai mici ale băuturilor.

În barurile clasice de *tapas* nu știi ce gustare vei primi, ceea ce face ca de fiecare dată să fii surprins, mai ales că la fiecare rând de băutură va fi alt fel de *tapas*. În barurile moderne de *tapas*, gustările pot fi comandate din *carta de tapas*. Trebuie să știți că, dacă grupul din care faceți parte este mare, vi se va permite să alegeți din meniu cel mult două feluri de *tapas* la fiecare rundă de băuturi.

Cum, de multe ori, curiozitatea sau foamea te fac să îți dorești o rundă suplimentară de *tapas* fără a comanda băutură, puteți face acest lucru doar în locurile care permit să comanzi *tapa extra*, plătind suplimentar pentru ele.

Tapas nu vor mai fi servite în momentul în care comandați un fel de mâncare, chiar dacă veți continua să comandați băuturi, pentru că se presupune că, atunci când treceți la *plato principal*, nu mai sunteți interesat de gustări.

Deși în zonele turistice puteți găsi baruri care servesc *tapas* la orice oră a zilei, acestea sunt totuși rare, regula fiind ca ele să fie închise între prânz și cină.

Tapas pot fi preparate reci sau calde. Dar ce poate fi servit ca *tapas*? În primul rând, felii de *jamón ibérico* (șuncă spaniolă) tăiate din pulpe de porc maturate în condiții speciale, pe care le vedeți agățate în număr impresionant de tavanul încăperilor (pot avea grad diferit de maturare).

Alte *tapas* pot fi *patatas bravas* (cartofi prăjiți condimentați cu sos de ardei iute), *tortilla Española* (omletă cu cartofi și ceapă), *albóndigas* (chifteluțe din carne de porc servite în sos cremos de roșii), *boquerones* (anșoa marinate în oțet), *habas con jamón* (fasole Lima fiartă cu șuncă spaniolă), *rabo de toro* (tocăniță gătită cu coadă de vițel), *flamenquin* (ruladă din mușchi

de porc umplut cu jamón Serrano, dată prin pesmet și prăjită), *croquetas* (crochete obținute din sos Bechamel și diverse umpluturi: jamon Serrano, rabo de toro, ciuperci, fructe de mare), *berenjenas con miel* (felii sau batoane de vână-tă pané servite cu miere), *chorizo a la sidra* (cârnați gătiți în cidru).

Acestea sunt doar câteva exemple, lista de *tapas* fiind în realitate mult mai lungă. Varietatea preparatelor vă face să înțelegeți de ce *tapas* pot deveni și o masă în sine.

Cunoașterea regulilor și obiceiurilor de servire gratuită a *tapas* vă va ajuta să vă bucurați de această experiență culinară ca un adevărat *Granadino* (locuitor al Granadei), fără să vă întrebați de ce băuturile comandate nu au fost însoțite de *tapas*, iar cunoașterea denumirilor spaniole vă va ajuta să înțelegeți ce mâncați, să cunoașteți bucătăria spaniolă și să-i savurați preparatele.

creații

Imaginația
transpusă
în cuvânt

Marian Enache

A înprimăveri

Primăvara... Adică prima vară.
Unică pentru că e prima.

E atunci când omătul lăptos se prelinge în norii cerurilor.
Și aceștia devin alburii.
E atunci când copacii înprimăveresc cu muguri, frunze și flori.
Când pietrele înprimăveresc cu ascunsă poveste a iernii trecute.
Cu statornicie mai înprimăveresc pietrele.

Uite, firul ierbii care înprimăverește cu un colț.
Un colț mic, alb, care se înfrățește cu piatra.
Cu pământul din care răsare.
Câtă iubire e între el, firul de iarbă, colțul lui înpământenit
și pământul pe care stă piatra?!

În lumina cerului cu nori alburii reflectați pe piatra strălucindă
răsar muguri, frunze și flori.

Dar oamenii cum înprimăveresc?

Au ei rădăcini, muguri, frunze și flori?
Au o piatră înfrățită să înprimăverească cu ea odată?
Un pământ în care să încolțească așezând picioarele în reavănul lut?

Nu au.

Oamenii nu înprimăveresc decât cu cuvinte.
Cuvinte de lut, de pământ, de muguri, de frunze și flori.

Și uneori de iubire.

Dar atunci nu mai sunt oameni.
Atunci sunt îngeri!

Poezii

Aurel Cârlig

Femeia adevărată...

Târziu,
la ceas de seară,
mă gândesc la tine,
ca la o iubită veșnic îndrăgostită...
și te doresc
și vreau să fii a mea,
tăcută în anotimpuri,
doar cu spirale de miresme
ale merelor coapte...
Ești pentru mine
femeia adevărată,
cea
care
nu se cumpără
și nici nu se creează!...
ea are valoare prin ea însăși,
iar costul acesteia
nu poate fi decât dragostea!
În toate și în tot...
în simțiri,
în rațiune,
în gânduri și emoții,
în cuvinte și gesturi!...
Fii frumoasă,
doar pentru privirea mea
și...
pentru simfonia sufletului meu!

/ro.pinterest.com/pin/767019380333114358/

În pași de blues...

Un blues molcom
s-a făcut auzit...
m-ai luat de mână,
conducându-mă
cu mișcări tandre,
în mijlocul camerei
și...
am început să plutim,
în pași diferiți,
odată cu semiobscuritatea serii.
Nu-mi puteam dori mai mult...
Întregul univers
era în mine
și...
un alt univers de iubire,
lângă mine.
Nimic nu egala
profundimea gesturilor
și
a trăirilor...
erași cu mine,
și-mi era atât de bine!...

ro.pinterest.com/pin/1005499054306876/61/

Scrisoare

Am ales să-ți scriu
ca și cum
m-aș dezbrăca de gânduri
în fața ta,
gândurile
fiind
veșmintele emoțiilor mele.
Ne-am întâlnit,
dar nu întâmplător...
Puteam să fim,
„accesoriul” reciproc,
care
să pună în valoare
ce este mai prețios
în celălalt suflet frumos.
Întâlnirea cu tine
a trezit în mine
puternice emoții,
atracție,
nu numai fizică,
ci și sufletească.
Aveam senzația
de parcă am mai fi trăit,
într-o altă viață,
o frumoasă poveste,
care
rămăsese neterminată.
Dar,
destinul fiecăruia dintre noi
avea să ne învețe
lecția stimei de sine,
cea ce
se învață
în solitudine.

Poezii

Coca Coralia Drăgan

Opt martie, sărbătoarea FEMEII

Opt întors e infinit, e absolut,
e tot ce e mai sfânt pe-acest pământ,
e naștere și rimă-n în vers,
FEMEIA este unică în univers.

FEMEIA-i mamă, soție, e destin,
e licurici în noapte și flacăra în zi,
esența vieții și dalbul după ploi,
e vatra casei, mireasma pâinii-n doi.

E sânul din care crește viața,
e zâmbetul care redă speranța,
FEMEIA-i soare și destin,
e glasul dulce, drag și fin.

Icoană este alături de sfinți
ce se jertfește pentru ai săi prunci,
să-i crească în iubire de Hristos,
ca să le fie drumul luminos.

FEMEIA este glasul cel blând, suav,
dar e și tunetul cel grav,

este gingașă ca o viorea,
dar și stăpână peste noaptea grea.

FEMEIA e copacul cu rădăcini adânci
să-și protejeze ramul bățut de ploi și vânt,
e dor într-o suspine, mlădiță între cruci,
icoană vie pe drum, între răscruci.

FEMEIA este floare, este vis,
este minunea vieții între sfinți
ce-aduce zâmbete pe chipurile triste,
și prin sărut te duce sus, pe creste.

FEMEIA merită tot ce e măreț,
s-o prețuiești ca pe un dar ceresc,
o floare în fiecare zi să-i dăruiești
și-n șoaptă, să-i spui mereu că o iubești.

FEMEIA e curcubeu pe cerul sfânt,
e infinitul vieții, zeița nemuririi
în universul ne-nceput,
este un opt întors, ea este absolut.

8 Martie

designed by freu

S-a mai născut un prunc, s-a mai născut o carte

S-a mai născut o carte
înveșmântată în cioburi
de cuvinte neiertate
țâșnite dintr-o scorbură
de suflet;

gânduri prinse ca într-o plasă
au reușit să scape
precum un prunc când iese
la lumină din pântecul de mamă
și-i înfășat în tină, dar sufletu-i
deja încărunit și are multe
de spus.

Mama

Mama e dulcele cuvânt
ce îl rostești și-l murmuri
ca într-un cânt;

Mama e doină și candoare
în lumea ta prea vastă
și căreia îi dă culoare;

Mama e mâna de pe frunte
ca roua de pe floare
în diminețile stelare;

Mama e raza ta de soare
peste norii ce te-apasă
și sufletul rănit te doare;

Mama e aripa zborului tău
spre culmi, acolo sus
dincolo de nimbus;

Mama e sufletul care te arde
când nu mai e sub soare,
dar ți-a lăsat a ei valoare.

Pișcot

Victor-Nicușor Dragomir

Am auzit mieunatul în timp ce deschideam ușa de la intrare. O clipă am întors capul și am privit coridorul.

„E ușa mea”, mi-am asigurat gândurile rebele, apoi am pășit în antreu. Strălucirea becului cu incandescență m-a făcut să tresar. De acolo, din fața cuierului cu trei brațe, nu zăream canapeaua. Însă prezența străină se așezase pe umeri, asemenea unui câmp de forță. Miorlăitul lung m-a dus cu gândul la fereastra de termopan din balcon.

„Am uitat să o închid”, m-am ocărât și, fără să mă descalț, ținând rucsacul drept scut, am pășit în cameră. Sclipirea din hol se întindea cuminte peste covorul oval, dar nu am avut curajul să privesc mai departe. Prin luciul plamei, dormeaza se distingea destul de bine. Pernele se ridicaseră asemenea unui gogoloi peste cuvertura bej, în timp ce ochi strălucitori mă sfredeleau într-o hiperbolizare ridicolă. Am scăpat geanta și am aprins becul din instinct. Lustra a risipit misterul. Așezată confortabil, mustăcind și mieunând, o pisică mă privea prin splendoarea irișilor de culoarea cerului de mai. M-a cucerit simplu, printr-o cumințenie care mi-a topit întrebările și m-a îndemnat să mă apropiu. Nici măcar nu și-a mișcat capul. Doar ochii. A început să toarcă, asemenea unui motor pe care îl auzi în depărtare, și să-și miște mustățile precum corzile unei chitare. Aproape că am cerut voie să mă așez. Ne-am privit un timp, măsurându-ne cu interes.

Întinsese labele din față și își plimba coada asemenea unui ștergător, etalând pata albă care o încheia. M-am speriat abia când a început să-și țuguie buzele și să-și ridice nasul catifelat. Pentru o clipă, figura blândă a pisicii comune s-a metamorfozat și am simțit furnicături pe șira spinării. I-am auzit glasul, impresionându-mi creierul cu un timbru cald.

Desen realizat de Mădălina Teodor

Am rămas perplex. Nici acum nu știu dacă amestecul de sentimente confuze scufundate în teamă m-a determinat să zâmbesc sau faptul că vorbea... peltic.

- *Stiu că este greu de crezut, însă totul este cât se poate de real*, a început mișcându-și capul într-o parte și cealaltă. A ridicat o lăbuță și a răsfirat cele cinci degete, privindu-mă atent.

- *Mă azută să simt vibrații*, s-a destăinuit în timp ce înghițeam în sec și deschisesem deja un canal de frică intensă.

- Am înnebunit, am rostit privind adidașii hlizind complice.

- *Deloc!* m-a asigurat felina coborând de pe perne.

Eram la marginea patului și nu aveam unde să fug. Însă am avut tăria să aștept ghemotocul de blană de culoarea pișcotului de șampanie să vină lângă mine, apoi să se așeze sprijinit de piciorul meu. I-am admirat blana scurtă, fără să am curajul să o mângâi. Cumva a simțit că trebuie să-mi vină în ajutor. Și-a întors capul și a mișcat de câteva ori din ureche. M-a privit prin irișii strânși.

- *Mirosi bine*, a încercat un compliment uimindu-mă încă o dată. Mi-a zâmbit cu o mimi-că destinsă.

- *Stii, sunt un el*, m-a încurajat deschizându-și degetele de la ambele lăbuțe. S-a întins dincolo de marginea canapelei și a așteptat să spun ceva.

Acum vă rog să mă iertați, însă mă treceau toate celea și trebuia să fac ceva. Emoția îmi spunea cuvântul.

- Trebuie să merg la baie, am mărturisit rușinat, în timp ce motanul îmi privea atent buzele. Nu sunt sigur, dar cred că atunci am auzit un râs înfundat.

- *Du-te, du-te!*, m-a încurajat.

- Cum te cheamă? I-am întrebat ridicându-mă și privind către hol.

- *Ce nume mi-ai pune?* mi-a răspuns cu o altă întrebare. *Stiu că voi, oamenii, dați nume haioase animalelor.*

Nu m-am gândit nicio clipă. În timp ce

pornisem spre toaletă, i-am răspuns.

- *Ți-aș spune... Pișcot!*

M-am împiedicat de rucsacul abandonat în pragul camerei și era cât pe ce să cad pe gresia antreului.

Chițăitul pisoiului s-a prelungit până când am închis ușa.

- *Îmi place!* I-am auzit aprobându-mă.

- Doamne! Un motan vorbitor...

Când am revenit, musafirul mă aștepta întins pe covor. Avea capul culcat pe labele din față și coada ridicată, asemenea unei antene. Eram atât de confuz, încât am început să mă bâlbâi. S-a ridicat, observând că mă schimbasesm la față. A zâmbit larg, dezvelindu-și dantura albă.

- *Ce-i cu tine?* m-a luat la rost.

- Nu șșștiu da-da-că este adevărat ce mi se întâmplă, am răspuns împleticind limba.

Motanul și-a rostogolit ochii în orbite, apoi a devenit serios.

- *Ți-am mai spus o dată: totul este cât se poate de real. Sunt sigur că am azuns unde trebuie.*

Era prea mult pentru mine. Genunchii refuzau să mai asculte. M-am așezat sleit, în timp ce felina își accentuase zâmbetul.

Tragi-comic. Semăna cu un fost președinte al țării. M-am ciupit cu putere de antebraț, apoi mi-am făcut curaj.

- Pe unde ai intrat? I-am întrebat privind fereastra închisă. Mânerul era așezat vertical și perdeaua trasă precum o lăsasem dimineață, înainte de a pleca la serviciu.

Pișcot și-a fixat ochii pe un punct, probabil o gaură imaginară de șoareci din perete. Părea absorbit în totalitate de zona aceea.

- *Vin din viitor*, mi-a răspuns nonșalant, iar eu m-am înecat cu propria salivă și am început să tușesc.

- *Poate vrei o gură de apă*, m-a îndemnat urmărind episodul prin care treceam.

- *Nu sunt informații ușor de digerat*.

Din clipa aceea, Pișcot a devenit un altfel de motan. Și-a cambrat trupul printr-o mișcare comună speciei, apoi, trăgându-se spre marginea covorului, s-a ridicat pe lăbuțele din spate. Și-a dres glasul și mi-a urmărit mersul legănat spre bucătărie. Când am revenit cu paharul în mână, încă mai dădea din cap.

- *As fi preferat unul mai dezghețat*, m-a înțepat urmărindu-mi mărul lui Adam în timp ce înghițeam apa.

M-am rușinat înțelegând parțial aluzia. Am trecut pe lângă el, uimit că îmi trecea de talie.

- *Vrei?* I-am întrebat privindu-i limba ieșită peste mustăți.

- *Nu*, mi-a răspuns grăbit. A așteptat să așez paharul pe birou, apoi a continuat privindu-mă cu ochi sfredelitori.

- *Am fost trimis aici!*

- De către cine? I-am întrebat bănuitor.

- *De tine, peste douăzeci și cinci de ani*, mi-a mărturisit.

A început să-și miște o ureche, deranjată de musafiri nevăzuți. M-a privit strângând din ochi.

- *Si din toate opțiunile, am azuns la un scriitor*.

- Ce vrei să spui?

- *Călătoria prin saltul cuantic te-a ales. Nu poate fi o coincidență*.

Îl ascultam cu ochii dilatați și îi priveam lăbuțele care gesticulau expresiv. Despre viitor, despre un alter ego care reușise să construiască o mașină a timpului prin care voia să se auto-perfecționeze, despre Pământul anului 2050. Capul pornise să mă doară îngrozitor, iar ochii să lăcrimeze. Eram martorul unui eveniment extraordinar și mă străduiam, pe cât posibil, să țin pasul cu emoțiile care mă copleșeau. Amicul meu vorbea dezinvolt și, din când în când, privea către punctul de pe perete, dilatându-și irișii. După o pauză de câteva secunde a afișat încă o dată zâmbetul, urmat de nelipsita pendulare a capului.

- *Nu crezi o iotă*, a continuat măsurându-mă din cap până în picioare.

- Peste puterea mea de înțelegere, i-am răspuns sincer, ștergându-mi ochii.

- *Vin dintr-un viitor convergent*, a încercat să-mi explice șerpuind sugestiv lăbuța. *Unde toate posibilitățile se întâlnesc*.

Priveam ghemotocul de blană de culoarea pișcotului în sevrăj. Din când în când îmi dădeam bobârnace peste obraji să mă asigur că sunt treaz. O pisică vorbitoare, venită dintr-un viitor... convergent. Cred că a înțeles repede că trebuia să-mi spună ceva concret, înainte de a-mi pierde mințile. S-a oprit din trăncănit și a pus lăbuțele în șold. Asta le întrecea pe toate.

- *Acolo esti un geniu*, mi-a spus pe un ton glumeț. *Doar în universul acela, parte din multiversul integrat în continuu spațiu-timp*.

Îmi privea ochii sprijiniți de orbitele dilatate și continua să-mi spună lucruri incredibile.

- *M-ai trimis în trecut, iar saltul cuantic a calculat cea mai bună variantă. Sincer, mă așteptam să azung la un fizician, ori la o variantă cyborg. Nicidecum la un scriitor. Spune-mi, cum mă vezi?*

Mi-aduc aminte că am făcut doi pași în spate, sprijinindu-mă de tocul ușii din antreu.

- Un motan vorbitor care mă privește dintr-o poziție ciudată, i-am răspuns.

- *Ciudată?*

- Stai cu lăbuțele în șold și te sprijini pe cele din spate.

- *Oh, nu!* a exclamat. *Acum înțeleg de ce am azuns în acest univers. Stăpânul meu are nevoie de imaginația ta, mi-a mărturisit împăcat. Asta îi lipsește.*

- Cum îl voi ajuta? Nu înțeleg.

Pișcot mi-a zâmbit cu aceeași mină tragi-comică.

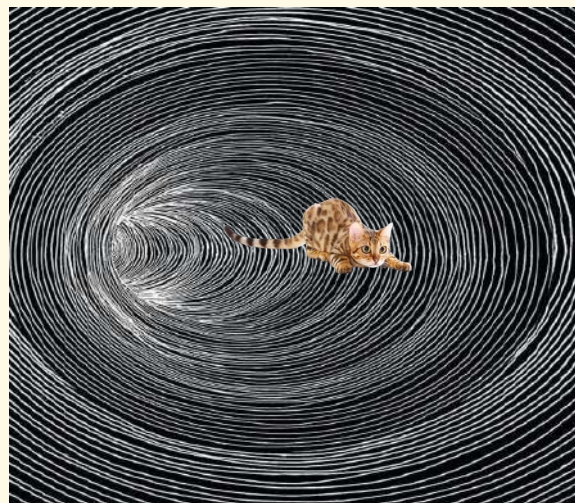
- *Deza ai reusit. Am venit un simplu motan și mă întorc în lumea mea evoluat. În plus, aduc cu mine imaginația ta.*

S-a oprit din pălăvrăgit și m-a privit drăgăstos, așa spune. Apoi a venit lângă mine și mi-a îmbrățișat picioarele. I-am simțit inima bătând cu putere.

- *Acum trebuie să-ți imaginezi tunelul cuantic,* mi-a șoptit. *Nu mai pot să stau mult. Dacă treci de sevrăz, cine stie ce-ți închipui despre mine.*

Avea dreptate. M-am uitat în punctul în care își tot dilata irișii și l-am descoperit. Un vortex care arunca umbre peste peretele alb. Am privit în lungul lui, în timp ce amicul meu s-a desprins de mine. A intrat în tunel, apoi s-a întors zâmbind complice.

- *Un cadou de despărțire,* mi-a spus deschizând lăbuța.

O sferă multicoloră s-a oprit în mijlocul camerei și ea, femeia visurilor mele, a apărut.

- *Caut-o,* mi-a vorbit Pișcot pentru ultima oară, apoi s-a evaporat în culoarul cuantic și perețele a îngropat orice urmă. Am întors capul și am rămas hipnotizat. Era atât de perfectă, încât am uitat să respir.

- *Te aștept,* mi-a spus, apoi a dispărut și ea într-o sclipire misterioasă.

Mult timp am privit în gol. Paharul cu apă de pe birou se uita la fel de mirat.

- Am rămas doar noi, i-am răspuns într-un târziu.

*

Nu există zi să nu o caut. Construiesc afișe și le lipesc pe stâlpii speranței. Poza ei și numărul de telefon al inimii mele. Seara mă gândesc la Pișcot și știu: în universul lui, imaginația mea construiește o lume mai bună.

Poezii

Eufrosinia Cojocaru

Satul Plavni, Raionul Izmail, Ucraina

URMELE LUI NICHITA STĂNESCU

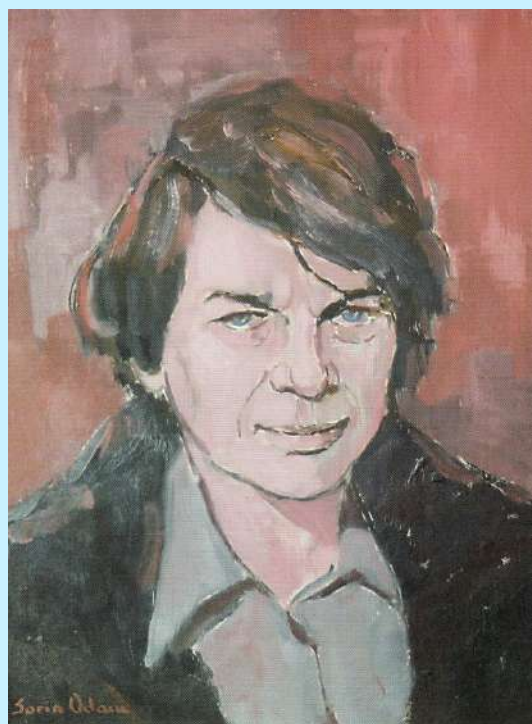
Din „cuvinte-necuvinte” și metafore orfane
Scris versuri pe hârtie uimitoare, neegale,
A închis de ele ura într-o temniță de fier
Ca din suflet să pornească un porumb cu ochi de cer.

Câte doruri, câte visuri de la inimă preling,
Ne dă ore de credință în ideile ce ning,
Face artă și cultură cu-n condei muiat în fum,
Te cutremuri de căință când pătrunzi în miez de rând.

A deschis perdeaua vremii și fereastra dinspre noi,
Colorând cu arome simple melodii cu stropi de ploi,
Depăna pe fusul liric sentimente și vedenii,
Apăsând pe răni durute și verigile tăcerii.

Creator fecund, Stănescu suie-n vârful de columnă,
Trece vămile gândirii și cutumele meschine,
Încălzește curcubeul, înflorește flori de măr,
Șlefuid ca diamante verbele pentru poem.

Nu lăsați cartea neștearsă, ci cu inima citiți,
E porunca cea mai mare limba mamei s-o iubiți,
Din cuvinte se pot face tălpi de iad și rai de vis -
Mai priviți atent la oameni și vitraliul aprins.

CE-I PASĂ LUMII?

Ce-i pasă lumii de a ta simțire,
Dac-ai mâncat sau nu pe săturate,
De te-ai trezit la răsăritul zilei,
De te-ai scăldat în apele curate!

Ce-i pasă lumii de-ai dormit azi noapte,
De te căiești ca fiu risipitor,
De ce nu strigi, de ce vorbești în șoapte,
De crezi în Antihrist sau Creator!

Ce-i pasă lumii de a ta durere,
De ce-ai pierdut în oceanul ceții,
De unde iei răbdare și putere
Să te ridici de jos cu prețul vieții.

Ce-i pasă lumii unde-ți fuge mintea,
Cum ai ajuns acolo unde ești,
Ea nu observă de-ți lucește fruntea,
Se-ascunde-n telefon să nu-i citești.

Azi om de om și ziua se ascunde
Minciuni plutesc în aer și tăceri...
Nu mai trăi după părerea lumii
Și nu mai crede-n toate câte speri...

CUGETĂRI

Dacă astăzi mai zâmbesc,
Pot munci, mă rog, vorbesc,
Dacă cineva mă-ntreabă -
Cred că nu trăiesc degeaba.

Dacă am un cer și-o casă,
O familie sfătoasă,
Foc în vatră, ploi cu vlagă -
Cred că nu trăiesc degeaba.

Dacă știu să fac o pâine
Dac-aștept o zi de mâine
Iară cartea-mi este dragă -
Cred că nu trăiesc degeaba.

Dacă am și griji și visuri,
Mai simt valurile-n susur,
Zbor cu pasărea nomadă -
Cred că nu trăiesc degeaba.

Dacă Domnu-mi dă putere
Iar copiii mângâiere,
Nu cer de la zile grabă -
Cred că nu trăiesc degeaba.

Cât mai este demnitate
Și credință, și dreptate,
Pot crea fără de slavă -
Cred că nu trăiesc degeaba.

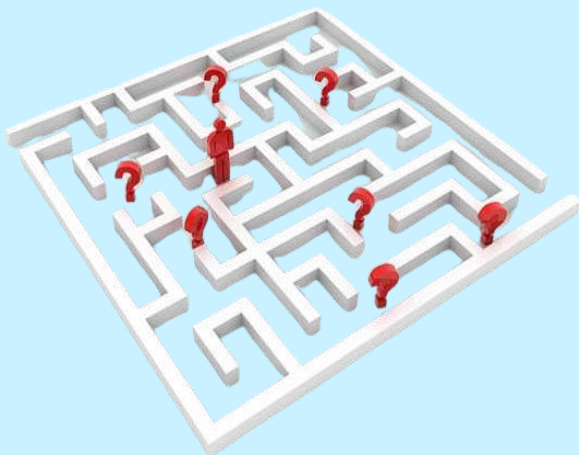

DIN LABIRINT

Dreptate nu-i, stimată lume,
N-a existat și nici n-o fi,
Tot ce vedeți, simțiți și spuneți
Sunt doar păreri în haine gri.
E punctul vostru de vedere,
E intuiția de gardă,
O-nchipuire, o plăcere,
Dorință, nervi și fierbințeală.

Dreptate nu-i, de sub lentile
Nici n-o observi, nici n-o miroși
Ea-ntotdeauna va depinde
De ochii sinceri sau făloși.

Acei ce calcă adevărul
Triumfă că ne-au calicit -
Dreptate nu-i... la fundul mării
E numai apă și nisip.

ÎȚI MULȚUMESC

Îți mulțumesc, iubite, că-mi înțelegei durerea,
Că-n clipa disperării privești în ochi și taci,
Îți mulțumesc de sprijin, de milă și tăria
Pe care cu iubire în două le împarți.

Mă aflu la răstriașe și-i sumbră dimineața,
Aripa-i fără pene, mi-i sete și mi-i frig
Tu optimism din ceașcă îmi dai cu lingurița
Să mă ridic cu pașii ca lebăda pe dig.

Îți mulțumesc, iubite, de zâmbet și răbdare,
De razele speranței, de inima fierbinte,
Îți mulțumesc de ochii ce ard cu admirație,
De sfeșnicul credinței, ce-l duci fără cuvinte.

Seninul o să cadă la vremea potrivită,
Eu îți admir efortul, sărutu-ți prețuiesc,
Pe orice strop de rouă, pe orișicare clipă
Voi scrie cu tandrețe: „Te ador și-ți mulțumesc!”.

AI GRIJĂ DE TINE

Ai grijă de tine, că eu sunt departe,
Îmbracă-te bine, mănâncă ce-ți place,
Să nu uiți să cumperi pe astăzi o pâine
Și ușa închide-o, căci frigul se-ntoarce.

Ai grijă de tine, să nu te grăbești,
Nu spune la toți ce te doare și-ți pasă,
Să fii respectuos cu cine vorbești,
Lăsându-le-o urmă și-o faptă frumoasă.

Ai grijă de tine, alungă tristețea,
Fii tare și râzi, optimism reflectând,
Vezi singur, iubite, ni-i dură povestea,
Eu capu-mi aplec înspre Domnul rugând.

Ai grijă de tine, fă focul în casă,
Privește pe boltă toți norii ce cresc.
Mai udă mușcatele de la fereastră
Și crede întruna că eu te iubesc.

BĂRBATUL IUBIND

Bărbatul iubind e ca pâinea cea caldă,
Ca ziua senină, ca roua pe flori,
Bărbatul iubind e cuvântul de gardă
Și zâmbet pe buze ce fac sărbători.

Bărbatul iubind e un scut de nădejde,
Povara ți-o ia acordând ajutor,
Bărbatul iubind aripile-ți crește,
Mergând lângă tine, te-nvață să zbori.

E inima casei, e cuibul de soare,
E meșterul faur ce-ntruna zidește,
Copiii-l adoră, -i aleargă în cale,
Căci el totdeauna frumos le vorbește.

Fidel, credincios își clădește destinul,
El are ce-mparte, el știe ce vrea,
Împrăștie greul, furtunile toate
Și nici o minune nu-l poate schimba.

Bărbatul iubit nu-ntârzie c-o floare,
În ochi te privește, citind în adânc.
Bărbatul iubit este sincer și tare
Atunci când iubește și e fericit!

FAMILIA TA

În lumea asta-i multă nedreptate,
Chiar dacă plângi amar de mii de ori,
Ești cea mai fericită ființă dintre toate -
Familia ți-i sprijin și-ajutor.

Nu-nvinui pe nimeni (taci și iartă)
Muncește cu privirea înaintea
E rezistența dragoste curată,
Putere au și simplele cuvinte.

Când vântul bate, ploile s-or trece,
E casa ta palatul primitiv,
Aruncă haina gri, c-apasă și e rece -
Familia ți-i sprijin și ajutor.

E grija ta căldura, dorul mamei,
Văd ochii tăi adâncul mascat de un mister,
Din consecința vie a ploilor de toamnă
E rece toată lumea în clocotul etern.

Dar ziua-i pentru tine! Speranța se grăbește!
Gândește-te la bine! Și mâine-i viitor!
Natura te susține! Putere-ți dă - iubeste!
Familia ți-i sprijin și ajutor!

Atunci când nu-nțelegi de unde iei seninul,
Ce taină duce vântul ce vâjâie prin crengi,
Să știi că-i rugăciunea și partea de iubire
A celor ce-ți vor bine și cer să-i înțelegi.

Nu toți au soartă bună... nu toți trăiesc ca tine,
Există nenorocul, dar nu te-a încercat,
Iar ei sunt mari la suflet și duc o mulțumire
Doar pentru-n strop de viață, ce Dumnezeu le-a dat.

În ruga ta mereu fii foc de lumânare,
Fii optimism, fii leagăn și dulce armonie,
Fii om cu demnitate sau apă curgătoare,
Ce bate-n neputință până se face bine.

Să-ți prețuiești destinul și pașii pe orbită,
Iubirea ta să fie un far prealucitor -
Ești cea mai fericită ființă dintre toate -
Familia ți-i sprijin și ajutor!

VOI, FEMEILE!

Ing. Vasile Manole

În concertul lung al vieții
Sunteți prima lui vioară,
Sunteți roua dimineții
Într-o zi de primăvară.

Voi sunteți mărgăritare
Cu luciri ce ne scânteie,
Și-ale noastre măștișoare
Întrupate în femeie.

Voi ați născocit iubirea,
Voi de dragoste muriți,
Când încearcă omenirea,
Să vă-oprească să iubiți.

Noi, când v-am ales mirese,
Sens ați dat căsătoriei,
Devenind pe veci alese
Ode ale bucuriei.

Alegându-vă mirese
La copii devenind tați
Ne-ați rămas pe veci alese
Devenind mult mai bogați.

Voi, ce-ați moștenit păcatul,
Voi, ce alinați durerea,
Ați îndatorat bărbatul
Învățându-l ce-i plăcerea.

Voi, ce ne-ați crescut nepoții,
Grijulii din cale-afară,
Sunteți pline de emoții,
Ca un pui de căprioară.

Când nu vă mai prinde somnul,
Tremur de aveți în glas,
Vă rugați mereu la Domnul
Că atât v-a mai rămas.

Scrieți toate-o epopee,
Lumea să o cucerți,
Cu alinturi de femeie,
Însă când vă odihniți?

Voi, ce căutați dreptatea,
Voi, ce vreți emancipare,
Voi ne sunteți jumătatea,
Însă partea cea mai mare!

Magnolia din Parcul Eminescu

Foto: Gabriela Neguțu

